

Проект нової редакції.

Ми, громадяни України, втілюючи у життя результати волевиявлення усього народу України на Всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991 року, та багатовікове прагнення своїх предків до самостійності, спадкувавши ідеї викладені у першій Конституції Гетьмана Пилипа Орлика, майбутнього творення незалежної козацької держави, ставши на незалежний шлях розвитку, ставлячи за мету створення народної республіки Україна, закладаючи в основу своєї діяльності українську національну ідею, справедливе суспільство, з правом володіння кожним громадянином своєї частки загальнонародного багатства за рахунок розвинутої економіки та господарства, високого рівня науки, освіти, культури, медицини та охорони здоров'я, унормовуючи стосунки між владою народу та органами державної служби, встановлюючи правосуддя, соціальну справедливість, усуваючи корупцію, запроваджуючи міцну оборону від зовнішньої небезпеки, забезпечуючи собі і своїм нащадкам достаток, благополуччя, внутрішній спокій і волю, видаємо цю Конституцію України.

Конституція громадян України.

- Конституція України має найвищу правову силу.
- Закони, інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України та мають відповідати їй.
- Ніщо у цій Конституції не може тлумачитися на шкоду будь-яким правам особи, народу й України у цілому.
- Громадянин України – найвищий статус в українському суспільстві.
- Конституція України передбачає рівність усіх громадян перед Законом, незалежно від їх соціального і посадового статусу.

I. Країна

1. Україна – країна, територія з її населенням розташована у Центрально-Східній частині Європи, кордони якої межують на Заході з республіками Румунія, Молдова, Угорщина, Словаччина, Польща, на Півночі з республікою Білорусь, на Сході з республікою Російська федерація, на Півдні омивається Чорним та Азовським морями. Морські кордони межують з Румунією та Російською федерацією.
До материкової частини України належать півострів Крим, острови Зміїний та Тузла.

II. Суспільство.

1. Українське суспільство є громадянським, яке об'єднує у собі вільних і рівноправних громадян на основі соціальної справедливості.
 2. Основою українського суспільства є національна консолідація та суспільний колективізм.
 3. Українське суспільство має спільну правову систему, національну, соціальну та культурну ідентичність.
 4. Соціальна активність громадян базується на їх впливі на політичні, виробничі, соціальні та духовні процеси у суспільстві.
 5. Головною цінністю суспільства є люди з її інтересами, правами і свободою.
 6. Економічна свобода громадян України, як суб'єктів виробничих відносин, базується у їх виборі форм і здійсненні підприємницької діяльності, свободі і добровільної праці на основі вільного вибору форм і видів трудової діяльності.
 7. Основними складниками українського суспільства є суспільна та приватна власність на засоби виробництва.
 8. Суспільно-правовим статусом особи в Україні є високопродуктивна суспільно-корисна праця, служба народу, чесно зароблені кошти та чесно надбана власність.
 9. Суспільним поділом праці є розмежування у суспільстві різних соціальних функцій, що виконуються громадянами, колективами, спільнотами з різних сфер суспільства – промисловості, аграрного господарства, науки, освіти, охорони здоров'я, мистецтва, збройних сил, інших силових структур.
 10. В українському суспільстві існує надійна і ефективна система соціального захисту кожної людини, ідеологічна і політична свобода, наявність демократичних інститутів і механізмів, які забезпечують кожній людині можливість впливати на формування і здійснення державної політики.
 11. Українське суспільство формується у взаємодії зі цивілізованою світовою спільнотою на засадах єдності, співпраці, незалежності та рівності народів, культур та екологічних інтересів.
 12. Ідеологія українського суспільства базується на основі націоналізму, соціалізму, солідаризму.
 13. Національна ідея – стратегія розвитку українського суспільства на основі народовладдя та частка кожного громадянина на базовий дохід від прибутку природних, мінеральних ресурсів та стратегічних галузей економіки.
- Основою національної ідеї є віковічне прагнення українського народу – **ЗЕМЛЯ, ВОЛЯ, СПРАВЕДЛИВІСТЬ!**
- Реалізується національна ідея через пріоритет національних інтересів.
- Базується національна ідея на основі – людина, родина, рід, громада, держава.
14. В Україні існують – земельний, водний, лісовий, надровий суспільні фонди, які об'єднані у єдиний Національний фонд природних та мінеральних ресурсів, основою діяльністю якого є їх охорона, видобуток та використання.

15. Суспільною власністю є:

- земля її надра, корисні копалини, ліси, водні, природні, мінеральні ресурси, повітряний простір над територією держави, прибережні шельфи морів, а також усі енергоресурси, стратегічні підприємства, комунікаційні шляхи сполучень, транспорт, зв'язок;
- алмазний фонд, золотий запас державної скарбниці, національні історичні та культурні цінності.

Весь економічний, господарський і науково-технічний потенціал, що створений народом на території України є їх власністю.

Суспільна власність держави не може відчужуватись.

На володіння, користування і розпорядження національним багатством у державі виключне право має народ України.

Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності й господарювання, соціальну спрямованість економіки.

16. Земля України не є товар, а власність усього українського народу, рента – власністю

- територіальної громади і держави.
- Уся територія України закріплюється за територіальними громадами з їх органами самоуправління, як суб'єкта права власності на землю.
- Право наділяти землею користувачів або позбавляти їх цього права надається місцевим органам влади – Народному Віче.
- Контроль за використанням землі господарниками здійснюють місцеві органи державної служби.
- У разі нецільового використання, або недбалого ставлення до землі у землекористувачів вона вилучається з повним відшкодуванням завданих збитків.
- Забороняється приватизація, продаж, дарування, обмін, застава земель агрогосподарського, лісгосподарського, природно-заповідного, природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного призначення, земель водного фонду та земель у надрах якої є природні поклади.
- Агрогосподарські угіддя надаються у користування лише тим суб'єктам господарювання, які самостійно (індивідуально чи колективно) згідно призначення їх використовують.
- Присадибні земельні ділянки надаються для обслуговування розміщених на них будівель та ведення присадибного господарства.
- При спадщині для користування землею укладається угода.
- Інвесторам, у тому числі іноземним, земля надається в оренду з щорічним уточненням величини рентної плати, або на правах участі у спільному господарюванні.
- Зміна статусу призначення землі вирішується усією територіальною громадою на Народному Віче після погодження в органах державної служби даної адміністративно-територіальної служби.
- Земельна рента, як дохід від користування землею, сплачується усіма без винятку землекористувачами до місцевого і державного бюджетів на громадські і суспільні потреби.

III. Держава.

1. Україна - держава заснована народом України.
2. Україна – українська держава.
3. Держава Україна є правонаступницею. у багатовіковій її історії, започаткованих державних утворень, продовжених Великим князівством Русі, Галицько-Волинським князівством, Козацькою республікою періоду Гетьманщини, Українською Народною Республікою, Західно-Українською Народною Республікою, Карпатською Україною, Українською Державою відновленої Актами 30 червня 1941року, 24 серпня 1991року.
4. Сутність держави Україна визначається у діючому верховенстві суспільного права її народу через громадянське суспільство.
- 5 Україна є незалежна, суверенна, соборна, унітарна, демократична, правова, соціальна, національна, народна республіка.
6. Державний устрій України – народна республіка, основою якої є територіальні громади з формою управління прямого народовладдя, найвищим органом якого Віче.
7. Адміністративно-територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної політики, збалансованості соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.
 - Систему адміністративно-територіального устрою України становлять : країна, край, район, місто (посад міста, поселення міста), містечко, селище, земство, село, хутір.
 - Столиця України – Київ.
 - В Україні не може бути надано особливого статусу будь-якій її території чи місту.
8. Державними символами України є :
 - Державна Мова України.
 - Державний Прапор України.
 - Державний Герб України.
 - Державний Гімн України.

Державною мовою в Україні є українська мова.

Державний Прапор України – стяг з двох рівнополосних горизонтальних смуг вверху жовтого, внизу блакитного кольорів.

Державний Герб України – золотий Триглав (Тризуб) на блакитному тлі щита.

Державний Гімн України – історичний національний Славень (Гімн) України.

Історичний Прапор України – стяг з двох рівнополосних горизонтальних смуг зверху червоного, внизу чорного кольорів є символом боротьби українського народу за незалежність.

8. Національною валютою України є гривня, розмінною монетою – гріш.

9. Державною політикою є:

- спрямування усіх зусиль держави на гарантування безпеки та процвітання громадянина України;
- розвиток українського суспільства вільного від олігархів та олігархічного впливу;
- відповідальність та звіт органів державної служби перед Народом за свою діяльність;
- постійне втілення у життя суспільної волі українського народу;
- підпорядкування усіх форм власності суспільним інтересам та соціальним зобов'язанням, у яких громадяни і держава несуть відповідальність за спільне благо;
- збереження генофонду українського народу;
- консолідація та розвиток української нації і держави, пропаганда української духовності, історії, культури, традицій, мистецтва, підтримка і лобіювання всього українського за кордоном;
- інформаційний захист суспільства від ворожого негативного впливу;
- формування в українського народу якостей честі свого імені, поруки та честі свого роду, громадської общини, трудового колективу;
- забезпечення здорового способу життя громадян, профілактичної та оздоровчої роботи;
- забезпечення громадян якісними екологічно чистими товарами загального вжитку та пристойного побутового сервісу;
- опіка над громадянами з обмеженими фізичними можливостями, соціально незахищеними, а також дітьми-сиротами та позбавленими батьківського піклування до їх повноліття;
- надання суспільством пріоритету людині фізичної і інтелектуальної праці та служінню народові;
- забезпечення кожному громадянину однакових правових умов праці, її винагороди, пенсійного забезпечення;
- праця є предметом договору, а не найму;
- праця знаходиться під охороною держави, держава здійснює нагляд за її умовами;
- надання виробничій діяльності та суспільному життю громадян прогнозованого середовища, справедливого правового підґрунтя;
- регулювання справедливого співвідношення доходів та витрат громадян у суспільстві;
- набуттям власності є лише результат своєї праці, спадщина, дарування, винагорода, результат державного лотерейного виграшу;
- диференційний справедливий підхід до сплати платежів та податків на предмети розкоші;
- головним вектором діяльності є середній клас;
- цінова політика;

- усе програмне інформаційне забезпечення у державному управлінні, науці, освіті, культурі, економіці, великому і середньому бізнесі, військовій справі має бути державною мовою.

10. Україна дотримується самостійної, незалежної зовнішньої політики, принципів мирного співіснування, взаємної поваги та вигоди між державами, не втручання у їх внутрішні справи.

- Україна вступає в союзи, альянси, блоки держав, якщо це відповідає її національним інтересам.
- В Україні відсутні іноземні війська та їх військові бази.
- Україна має статус ядерної держави для стримання агресії з території інших держав.

11. Найтяжчими державними злочинами перед Народом України є державна зрада, казнокрадство та умисне позбавлення життя людини.

- Державна зрада проти України полягає у спричиненні війни проти неї, приєднанні до ворога, наданні ворогові інформації, підтримки і допомоги.
- Однаковою мірою вважається злочином його здійснення, організація, замовлення, виконання, сприяння.
- До тяжких злочинів термін давності не існує.
- Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

12. Заборона.

- неповага та наруга над державними символами України;
- пропаганда війни, агресії, національної, расової, релігійної ворожнечі, наркотиків, куріння, алкоголю, сексу, проституції, моральних чи інших збочень;
- діяльність політичних партій, громадських організацій та об'єднань, релігійних конфесій антиукраїнського спрямування;
- будь-якого насильства над людьми, торгівлі ними та людськими органами;
- здійснення різних дослідів та експериментів над людьми без їх згоди;
- насильства та знущання над тваринами;
- існування будь-яких озброєних воєнізованих формувань під виглядом приватної охорони, власної безпеки, спортивних товариств, інших різних об'єднань не передбачених законом;
- зберігання та застосування незареєстрованої вогнепальної зброї;
- вирощування, виготовлення, придбання, зберігання, збут наркотиків та наркологічної сировини;
- завезення в Україну, вирощування, виготовлення, зберігання та збут товарної продукції небезпечної для життя та здоров'я людей;
- використання права приватної, чи будь-якої іншої власності на шкоду суспільним інтересам, порушень суспільної безпеки;
- нищення природи, екологічного забруднення довкілля;
- нищення, руйнування історичних та культурних пам'яток, скарбовидобування;
- назв, присвоєних імен, нагород адміністративно-територіальним одиницям, населеним пунктам, вулицям, підприємствам, господарствам, установам, які пов'язані з антиукраїнським тоталітарним окупаційним режимом, а також використання їх у рекламі;
- хаотичний ринок праці, товару і капіталу;
- спекуляція набутою всім народом суспільної власності, у тому числі землею;
- діяльність посередницької непрацюючої верстви, яка збагачується шляхом майнових, товарних, грошових та інших маніпуляцій;
- олігархічна монополізація економіки, господарства та інших стратегічних сфер життєдіяльності українського суспільства;
- приватна власність та фінансові спекуляції у банківській системі;
- обіг іноземної валюти, яка може застосовуватися лише у зовнішньо-економічній діяльності та для перебування громадян за кордоном.

IV. Народ.

1. У державі Україна титульним є український народ, як політична та етнічна спільність громадян з єдиною територією, державною українською мовою, самосвідомістю, історією, культурою, традиціями та звичаями, разом з яким в українському державотворенні беруть участь представники інших національностей, які визнають українську ідею, закони, мову, традиції, звичаї, виконують перед державою обов'язки та мають усі права громадянина України.
Сукупність корінного українського народу та представників національних меншин, що проживають на території України, які соціально-економічно об'єднані у державу - становлять народ України (українську націю).
2. Витоки українського народу сягають древнього історичного періоду, з часу якого, він є незмінним жителем, автохтоном своєї території, якою є сучасна Україна.
3. Національність українців мають ті громадяни, які себе ідентифікують українцем.
4. В Україні гарантується стан національних меншин, які не мають своєї державності, які не є за національністю українцями, виявляють почуття національного самоусвідомлення, спільності між собою, забезпечується рівність свобод, відродження та розвиток національних надбань в усіх галузях суспільного життя.
5. Законодавчо гарантовано вільне використання своєї мови, розвиток традицій, звичаїв, обрядів, свободи світоглядів, віросповідання.
6. Україна дбає про задоволення національних, культурних, мовних потреб українців, які проживають за межами держави.
7. В Україні існує єдине громадянство. Громадянин України не може бути одночасно громадянином іншої держави.
Підстави набуття, припинення та позбавлення громадянства України визначаються законом.
Громадянин України не може бути позбавлений громадянства і права змінити громадянство.
Громадянин України не може бути вигнаний за межі України, або виданий іншій державі.
Усі громадяни мають однакові права, свободи й обов'язки перед державою.
Конституційні права й обов'язки України гарантуються державою і не можуть бути скасованими.
8. Повнолітніми є громадяни України, яким сповнилося 18 років. Вони мають право голосу.

9. Національною елітою українського народу є всі найкращі, найавторитетніші, найбільш творчі й суспільно активні особистості з усіх верств суспільства які сповідують та захищають українські національні цінності та інтереси.

10. Права.

- кожна людина має невідемне право на життя, охорона якого є обов'язком держави;
- кожна людина має право на повагу гідності;
- кожна людина має право на свободу та особисту недоторканість;
- кожному громадянину гарантується недоторканість власності.
Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду;
- кожному громадянину гарантовано таємницю листування, кореспонденції, телефонного та інших видів зв'язку;
- кожен громадянин має право направляти індивідуальні або колективні письмові звернення, також особисто звертатись до органів державної служби;
- кожному громадянину гарантується право на свободу думки, слова, переконань, та вільне їх вираження;
- громадяни мають право на свободу, створення громадських об'єднань для захисту своїх прав, свобод, трудових та соціально-економічних інтересів, якщо їх програмні цілі або дії не спрямовані проти національних інтересів України;
- громадяни мають право на мирні збори, мітинги, походи, демонстрації;
- громадяни мають право на соціальний захист;
- кожний громадянин має право на працю;
- кожний громадянин має право на належні, безпечні й здорові умови праці, заборона використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їх здоров'я і життя роботах;
- громадянам гарантується захист від їх незаконного звільнення з роботи;
- будь-яка людина втративши можливість працювати за своїм віком, фізичним чи розумовим станом, або економічним становищем, має право отримати від держави засоби необхідні для існування;
- право захисту громадян на своєчасне одержання винагород за працю;
- право кожного громадянина на відпочинок, хто працює або навчається;
- громадяни мають право на матеріальне забезпечення у старості, на випадок хвороби, повної або часткової втрати працездатності та втрати годувальника;
- кожний громадянин має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю та результатами своєї праці;
- кожний громадянин має право на житло, у тому числі одноразово безкоштовно;
- кожний громадянин має право на безкоштовну освіту - середню, професійно-технічну, спеціальну та вищу;

- громадяни мають право на користування досягненнями культури;
- громадянам гарантується свобода наукової, технічної і художньої творчості, винахідницької і раціоналізаторської діяльності
- кожний громадянин має право на охорону здоров'я, профілактичні заходи, безкоштовну невідкладну медичну допомогу, на основі медичного страхування;
- кожний громадянин має право захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань;
- про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено вказаних нею родичів або інших осіб;
- кожний громадянин має право на правову допомогу;
- кожному громадянину гарантується судовий захист;
- кожний громадянин має право на вільне володіння вогнепальною зброєю для захисту свого та інших людей життя, здоров'я, житла та власності, конституційних прав і свобод;
- рівноправність чоловіка і жінки;
- родина перебуває під захистом держави.

Шлюб ґрунтується на вільній згоді узаконених відносин жінки і чоловіка.

Подружжя повністю рівноправне у родинних стосунках, правах та обов'язках на дітей. Діти сироти знаходяться під опікою держави.

11. Обов'язки.

- кожна людина в Україні зобов'язана дотримуватися Конституції, Законів України;
 - обов'язок і честь кожного працездатного громадянина – добросовісна праця, сплата податків, служіння народу;
 - бережливе відношення до природи, народного добра, боротьба з його розкраданням та марнотратством;
 - громадяни зобов'язані оберігати інтереси України, сприяти зміцненню її авторитету й могутності;
 - захист України - священний обов'язок кожного громадянина;
 - військова строкова, контрактна та у резерві служба - почесний обов'язок громадян;
 - кожний громадянин зобов'язаний поважати права і законні інтереси інших осіб, бути непримиримим до антисуспільних явищ, порушень громадського порядку;
 - громадяни зобов'язані піклуватися про навчання й виховання дітей, ростити їх, щоб були гідними громадянами України.
- Діти зобов'язанні піклуватися про своїх батьків і надавати їм допомогу;
- громадяни зобов'язані берегти природу, примножувати її багатства;
 - обов'язок усіх громадян – турбота про збереження історичних і культурних пам'яток.

V. Влада.

1. Влада в Україні – це вираження волі її громадян.
Носієм суверенітету і єдиною владою в Україні є народ.
Ніхто не може узурпувати державну владу.
2. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить лише народові.
3. Народ України створює, ліквідовує, тимчасово призупиняє діяльність будь-яких органів державної служби, або їх структур.
4. Первинною і вирішальною ланкою народовладдя в Україні є територіальна громада, яка об'єднує усіх громадян, які компактно проживають на своїй території.
5. Усі громадяни України повинні бути членами однієї із територіальних громад.
6. Статус громадянства України особі попередньо надається на Віче територіальної громади, якщо вона приймає її своїм членом.
7. Територіальна громада села розпоряджається неподільними землями, випасами, луками, общинними ділянками лісу, водоймами та іншими угіддями.
Територіальна громада селища, містечка, поселення міста розпоряджається прилягаючою до забудов територією.
8. Для роботи серед громадян, вибираються десятники і сотники, які працюють на громадських засадах.

9. Народне Віче України.

Народне Віче – найвищий орган народовладдя в Україні.

Віче обирає державну службу в особі Гетьмана, Старшин столиці, краю, району, міста, посаду міста, містечка, селища, земства, Старосту села, поселення міста, укладає з ними угоди, схвалює або критикує їх діяльність, піднімає питання перегляду прийнятих рішень, якщо це суперечить інтересам народу, ініціює й виносить на розгляд свої пропозиції, доповнення, поправки, зауваження, зміни до Конституції України, Законів України, окрім прийняття законів та ведення окремої політики.

Віче села, земства, селища, містечка, поселення міста - нижча ланка Народного Віче, проводяться з участю членів усієї громади.

Для участі у проведенні Народного Віче посаду міста, міста, району, краю, столиці, Всеукраїнського Віче, делегується представництво від народу – Старійшини.

10. Організація проведення Віче, голосування та вибори.

Ініціювати проведення зібрання Віче можуть:

- Віче села, поселення міста може територіальна громада, громадські організації;
- Віче земства, селища, містечка – територіальна громада, громадські організації;
- Віче поселення міста – територіальна громада, громадські організації;
- Віче посаду міста – віче поселення міста, громадські організації;
- Віче міста – віче поселення, посаду міста, громадські організації;
- Віче району - Віче земства, селища, містечка, міста, громадські організації;
- Віче краю - Віче посаду міста, міста, району, громадські організації;
- Віче столиці - Віче посаду міста, громадські організації;
- Всеукраїнське Віче – Віче краю, столиці, всеукраїнські громадські організації.

Ініціювання проведення Всеукраїнського Народного Віче може бути здійснено Гетьманом України, а також рішенням більшості територіальних громад України, якщо ця ініціатива підтримана Всеукраїнською Радою Старійшин, Віче адміністративно-територіальних одиниць – відповідно громадами, Старшиною. Віче села, поселення міста – громадами, Старостою.

Ініціювати проведення Віче можуть Старійшини.

Проведення Віче погоджується з Радою Старійшин.

Проведення Віче не обмежуються у терміні, а проводяться при необхідності.

Збір громадян на Віче села, поселення міста, земства, селища, містечка здійснюється через оголошення, оповіщення у засобах масової інформації, через громадських сотників, десятників.

Право участі в голосування на Віче мають повнолітні громадяни даної адміністративно-територіальної одиниці.

Проведення Віче правомочне, якщо на ньому присутня більша половина громадян даної адміністративно-територіальної одиниці.

На Віче обираються головуєчий, секретаріат, мандатна та лічильна комісії.

Прийняті на Віче рішення набувають законності при голосуванні за них більшістю присутніх на них громадян.

Голосування може здійснюватися відкритим способом, а також із застосуванням технічних засобів для голосування.

Народне Віче кожної адміністративно-територіальної одиниці делегує членів Ради Старійшин, вручаючи їм рішення результатів голосування завірене підписами головуєчого, голів секретаріату, мандатної та лічильної комісій з наказом, як голосувати.

На Віче посаду міста, району, краю, столиці, відповідно за підсумками голосування, здійснюється підрахунок результатів кожного попереднього Віче.

Підсумки голосування підбиваються на Всеукраїнському Народному Віче, де оголошується прийняте рішення.

Результати персонального голосування членів Ради старійшин на Віче обов'язково публікуються у пресі.

У проведенні Віче беруть участь керівники та представники від державної виконавчої служби.

Термін проведення кожного наступного рівня Віче проводиться не пізніше 7 днів.

На Народному Віче обираються:

- Віче села, поселення міста обирає Старосту;
- Віче земства обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби та голосує за Старшину району, краю, Гетьмана України;
- Віче селища обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби селища та голосує за Старшину району, краю, Гетьмана України;

- Віче містечка обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби містечка та голосує за Старшину району, краю, Гетьмана України;
- Віче поселення міста обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби міста та голосує за Старшину краю, Гетьмана України;
- Віче посаду міста обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби посаду міста та голосує за Старшину міста, краю, Гетьмана України;
- Віче міста обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби міста та голосує за Старшину краю, Гетьмана України;
- Віче району обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби району та голосує за Старшину краю, Гетьмана України;
- Віче краю обирає Старшину Державної адміністративно-територіальної служби краю та голосує за Гетьмана України;
- Віче столиці обирає Старшину Державної адміністративної служби столиці та голосує за Гетьмана України;
- Всеукраїнське Віче обирає Гетьмана України.

11. Рада Старійшин.

У стосунках з органами державної служби народ вибирає Раду Старійшин.

Рада Старійшин – виборний, наглядово-погоджувальний, представницький орган від громадськості.

Членами Ради Старійшин обираються найбільш авторитетні серед громадян особи, віком більше 50 років, активні політичні, громадські діячі, які мають практичний досвід, постійно працюють над проблемами суспільного розвитку держави, стоять на позиціях українського патріотизму, утілення в життя національної ідеї, захисту інтересів людей.

Члени Ради Старійшин обираються на Народному Віче терміном на 5 років, можуть обиратися повторно, достроково переобиратися.

Члени Ради Старійшин працюють на постійній основі, на громадських засадах, представляють волю та інтереси громадян.

Постійно діючим органом членів Ради Старійшин кожної адміністративно-територіальної одиниці є Збори.

Обираються старійшини до Ради посаду міста, міста, району, краю, столиці, Всеукраїнської Ради, на Зборах із числа старійшин, старійшинами земства, селища, містечка, а на їх місце обираються нові.

Представництво членів Ради Старійшин адміністративно-територіальних одиниць:

- містечка, селища, земства - по одному представнику;
- поселення міста – по три представники;
- посаду міста – по п'ять представників;
- району - по одному представнику від земства, селища, три представники від містечка, п'ять представників від міста;
- краю – по п'ять представників від посаду міста, міста, району;
- столиці – по десять представників від району міста;
- Всеукраїнське – по десять представників від краю, столиці.

Згідно з цим представництвом члени Ради Старійшин делегуються відповідно на кожне наступне Віче.

Всеукраїнську Раду Старійшин очолює Верховний Старійшина на період проведення Всеукраїнського народного Віче, який обирається делегованими старійшинами.

Витрати на громадську діяльність Старійшин несуть органи державної служби відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

12. Колегія законотворців України.

1. Колегія законотворців займається розробкою проектів Законів України.
2. Вивчає, робить висновки з внесених на розгляд проектів, пропозицій, доповнень, зауважень, змін та вносить до розробки документів свої пропозиції.
3. Члени Колегії законотворців працюють на постійній професійній основі.
4. Колегія законотворців підпорядковується лише рішенням Всеукраїнського народного Віче.
5. Колегія законотворців надає рекомендації Гетьману України, Гетьманській Канцелярії.
6. Комплектується Колегія законотворців із числа найбільш високоморальних, обдарованих, авторитетних науковців, філософів, юристів, економістів, істориків, політологів, соціологів, ін., які займаються прогресивними науковими розробками життєдіяльності суспільства, зробили вагомий внесок у розвиток держави Україна.
7. Прийом у члени Колегії законотворців здійснюється самими її членами.

13. Закони України.

1. Основним критерієм для прийняття Законів є інтереси громадянина і держави України.
2. Право законодавчої ініціативи належить громадянам України через Народне Віче, Гетьману України, Всеукраїнській раді Старійшин та Колегії законотворців України.
3. Закони України приймаються лише із стратегічних питань життєдіяльності та розвитку українського суспільства та доповнюють Конституцію України, все інше – регулюються нормативними актами.
4. Закони України вступають у дію з дня опублікування їх в урядових ЗМІ та проходять протягом одного року випробувальний термін для внесення з боку громадськості через Народне Віче скасувань, зауважень, поправок, пропозицій.

VI. Державна служба.

1. Державними службовцями є:

- виборні посадові особи;
- атестовані працівники державних адміністративно-територіальних служб;
- атестовані працівники усіх державних установ і організацій;
- атестовані службовці силових відомств;
- військовослужбовці Збройних Сил, Гетьманської варти, Служби безпеки, Прикордонної служби, Національної Гвардії.

Усі керівні посади органів державної служби укомплектовуються високоморальними, Прогресивними кадрами, шляхом їх публічного і експертного відбору, з Пропонованими програмами дій на даній посаді, за національною квотою, з чистою біографією, освітою за фахом, практичним досвідом роботи, із заключенням з ними угоди

На посаду державного службовця не може бути обрано чи призначено людину, яка займається бізнесом, має судимість (погашену чи непогашену) за злочини, окрім за політичні погляди у національно-визвольних змаганнях та боротьбі за громадянські права.

2. Гетьман України (Президент України).

Гетьман України є главою держави і виступає від її імені, несе персональну відповідальність за наслідки свого управління перед українським народом.

Гетьман України є гарант державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Гетьманом України обирається громадянин України, винятково особа української національності, який досяг 40-річного віку, народжений в Україні, проживає у ній 10 останніх перед днем виборів років, володіє державною мовою, проходив військову службу в армії.

Висунення кандидатури на посаду Гетьмана України є прозоре.

Через засоби масової інформації опубліковується автобіографія, родове дерево кандидата, його дружини, одружених синів, дочок – невісток, зятів.

Декларуються трудова, політична, громадська діяльність, грошові прибутки, матеріальні надбання.

Кандидатури кандидатів на посаду Гетьмана України погоджуються Всеукраїнською Радою Старійшин.

Гетьман України обирається громадянами України на Народному Віче терміном на 5 років і вступає на посаду з моменту оголошення його обрання на Всеукраїнському Народному Віче.

Одна й та сама особа не може бути Гетьманом України більш ніж два терміни підряд.

Гетьман України складає присягу народу України.
Приведення до присяги здійснює Верховний Старійшина Всеукраїнської Ради Старійшин.

На Всеукраїнському Народному Віче Гетьман України підписує Всеукраїнську Угоду з народом України через Верховного Старійшину, за якою Гетьман зобов'язується виконувати волю українського народу, а народ визнає над собою всю повноту виконання повноважень керівника держави.

Гетьман України користується правом недоторканості на час виконання повноважень.

Гетьман України є найвищою виборною посадою у державі, який концентрує у своїх руках законодавчу і виконавчу державну службу.

Гетьман України видає Універсали, Укази та Розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Гетьман України на період свого управління призначає та звільняє Наказного Гетьмана, Канцлера та керівний склад Гетьманської Канцелярії України, міністрів, керівників силових служб, дипломатичних представників України, Старшину Державного національного банку України, створює та ліквідовує міністерства, відомчі служби.

Затверджує Закони України та несе за їх відповідальність.
Затверджує Державний бюджет України та несе за його відповідальність.
Затверджує Програму діяльності Гетьманської Канцелярії України.

Гетьман України має право ініціювати скликання Народного Віче, коли виникає спірне питання, потреба порадитись з народом, висловити свою думку.

Гетьман України є Верховним Головнокомандуючим Збройних Сил України, здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави.
Ухвалює рішення про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її регіонах, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації, про надання військової допомоги іноземним державам, про направлення підрозділів Збройних Сил, інших формувань до іноземної держави

Гетьман України за період свого управління щорічно звітує перед українським народом про виконання вповноважених обов'язків і виконання Всеукраїнської Угоди з народом України.

За виборів нового Гетьмана України чинному дається оцінка результатів управління за шкалою:

- залишити на повторний термін, переобрати, притягнути до відповідальності.

Повноваження Гетьмана України припиняються достроково у разі:

- виявлення недовіри народу;
- відставки;
- неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я;
- смерті.

Відставка Гетьмана України набуває чинності з моменту проголошення ним особисто заяви про відставку.

Неможливість виконання Гетьманом України своїх обов'язків встановлюється Конституційним Судом на підставі звернення Всеукраїнської Ради Старійшин.

У разі дострокового припинення повноважень Гетьмана України тимчасове виконання його обов'язків до обрання і вступу на пост нового Гетьмана України покладається на Наказного Гетьмана України, без права видавати закони.

При Гетьману України, як дорадчий орган, скликається Рада Старшин, до складу якої входять Наказний Гетьман, Канцлер України, крайові Старшини, керівники міністерств та силових служб.

3. Гетьманська варта.

Гетьманська варта – служба підпорядкована Гетьману України.

Здійснює охорону Гетьмана України.

Здійснює нагляд за діяльністю органів державної служби.

Контролює виконання Указів та Розпоряджень Гетьмана України.

Керує Гетьманською вартою Наказний Гетьман України.

4. Гетьманська Канцелярія України (Кабінет Міністрів України).

Гетьманська Канцелярія України є вищим органом у системі органів державної адміністративно-територіальної служби.

Гетьманська Канцелярія України забезпечує та відповідає за здійснення внутрішньої та зовнішньої політики держави, виконання Конституції України, Законів України, Указів та Розпоряджень Гетьмана України.

До складу Гетьманської Канцелярії України входять:

- Канцлер України;
- Підканцлери України;
- Міністри України.

Канцлер України керує та спрямовує всю діяльність Гетьманської Канцелярії.

Підканцлери є заступниками Канцлера України.

Міністри керують та спрямовують діяльність міністерств з формування та реалізації державної політики у відповідній сфері.

При Гетьманській Канцелярії діють силові служби:

- Збройні Сили України;
- Національна Гвардія України;
- Служба безпеки України;
- Служба правопорядку України;
- Прикордонна служба України;
- Митна служба України;
- Податкова служба України.
- Рятувальна служба України;

Очолює кожен державну силову службу Головний Старшина.

Гетьманська Канцелярія здійснює керівництво Державною адміністративною службою столиці, державними адміністративно-територіальними службами краю, району, міста, посаду міста, містечка, селища, земства, які їй підзвітні.

Міністерства, Служби України здійснюють керівництво відомствами відповідно до адміністративно-територіальних одиниць.

Гетьманська Канцелярія України:

- забезпечує державний суверенітет і економічну незалежність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і Законів України, Указів та Розпоряджень Гетьмана України;
- забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної, митної та податкової політики;
- забезпечує проведення політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони здоров'я, екологічної безпеки і природокористування;
- розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України;
- забезпечує рівні умови розвитку усіх форм власності, здійснює управління об'єктами державної власності;
- розробляє проект закону про Державний бюджет України, забезпечує його виконання, звітує про його виконання;
- здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю;

Гетьманська Канцелярія України у межах своєї компетенції видає Постанови та Розпорядження, міністерства – Акти, силові служби – Накази, які є обов'язковими до виконання.

Органи Державної адміністративно-територіальної служби.

Державна адміністративна служба столиці, державні адміністративно-територіальні служби краю, району, міста, посаду міста, містечка, селища, земства здійснюється Старшинами.

Державну адміністративно-територіальну службу села, поселення міста здійснює Староста у одній особі.

Старшини, Старости несуть персональну відповідальність за результати свого управління перед громадою даної адміністративно-територіальної одиниці.

Старшиною, Старостою обираються громадяни України, української національності, які досягли 30-річного віку, володіють державною мовою, проходили військову службу в армії.

Висунення на посади Старшини, Старости є прозоре. Через засоби масової інформації публікується його автобіографія, родове дерево, також дружини, якщо має одружених синів, дочок, невісток, зятів.

Декларують грошові прибутки, матеріальні надбання.

Кандидатури на посади Старшини, Старости погоджуються відповідною Радою Старійшин.

Старшина та Староста обираються на Віче, які підписують угоду з українським народом. При виборах нового Старшини, Старости, діючим дається оцінка за шкалою: залишити на повторний термін, переобрати, притягнути до відповідальності.

Старшини формують апарат державної адміністративно-територіальної служби, керують ним та несуть відповідальність за його роботу.

Призначають та звільняють Підстаршин, посадових осіб державної адміністративно-територіальної служби, відомчих служб.

Старшина, Староста мають право ініціювати проведення та брати участь у Віче.

Державна адміністративно-територіальна служба забезпечує:

- виконання Конституції та Законів України, Указів та Розпоряджень Гетьмана України, Постанов та Розпоряджень Канцлера;
- законність і правопорядок, дотримання прав і свобод громадян України;
- виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку;
- підготовку та виконання відповідних місцевих бюджетів;
- звіт на Народному Віче про виконання відповідних бюджетів і програм;
- взаємодію з органами народовладдя на місцях;
- інші повноваження.

Повноваження Старшини, Старости припиняються достроково у разі:

- у порядку виявлення недовіри громадян;
- відставки;
- неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я;
- смерті.

У разі дострокового припинення повноважень Старшини тимчасове виконання його обов'язків до обрання і вступу на посаду нового Старшини, покладається на Підстаршину.

При Старшині краю, як дорадчий орган, діє Рада старшин, старійшин району, міста, посаду міста, керівники служб.

При Старшині району, як дорадчий орган, діє Рада старшин, старійшин містечка, старост, старійшин земств, керівники служб.

При Старшині міста, посаду міста, як дорадчий орган, діє Рада старшин, старійшин містечка, керівників служб.

VII. Правосуддя.

1. Судова служба.

Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами.

Судова служба є однією з гілок державної служби, призначення якої полягає у захисті прав і свобод людини і громадянина, конституційного ладу в Україні, забезпеченні відповідності Указів та Розпоряджень Гетьмана України, Постанов та Розпоряджень Канцлера України, Актів Міністрів України, Постанов Старшин Державної адміністративно-територіальної служби та рішень органів народовладдя, дотримання законності при застосуванні законів та інших нормативних актів України.

Судова служба здійснюється шляхом здійснення правосуддя у формі цивільного, господарського, кримінального та конституційного судочинства.

2. Конституційний Суд України.

Конституційний Суд України є єдиним органом конституційного права України.

Конституційний Суд України складається з 27 суддів, по одному представнику від кожного краю України, столиці і від Ради Старійшин, як народного засідателя, який висувається Всеукраїнською Радою Старійшин.

Внесення подання про призначення суддів на посади або їх звільнення здійснює Вища Рада юстиції та затверджується Гетьманом України.

Термін призначення суддів і народного засідателя Конституційного Суду України – п'ять років.

Суддями Конституційного Суду можуть бути громадяни України, яким на день призначення виповнилося 40 років, які мають вищу юридичну освіту, стаж служби в юридичних органах не менше 15 років та володіють державною мовою.

Керівництво Конституційним Судом здійснює Генеральний Суддя, якого обирають із свого складу судді Конституційного Суду.

Конституційний Суд України приймає рішення:

- офіційне тлумачення Конституції України;
- відповідність Конституції України Законів України, Указів та Розпоряджень Гетьмана України, Постанов та Розпоряджень Канцлера України, Актів Міністрів України, Постанов Старшин Державної адміністративно-територіальної служби;
- за конституційною скаргою особи ухвалює рішення щодо відповідності Конституції України закону, на основі якого судом ухвалено остаточне рішення, що стосується конституційності прав і свобод певної особи, якщо вона вважає їх суперечливими.

Конституційний Суд України дає висновки по відповідності Конституції України міжнародних угод.

Рішення та висновки Конституційного Суду України є обов'язковими, остаточними і не можуть бути оскаржені.

3. Верховний Суд України.

Найвищим судовим органом у системі судів в Україні є Верховний Суд України.

До його складу входять 27 суддів по одному представнику від кожного краю, столиці, які обираються на Народному Вічі й від Ради Старійшин, як народного засідателя, який висувається Всеукраїнською Радою Старійшин, терміном на п'ять років.

Суддями Верховного Суду України можуть бути громадяни України, яким на день виборів сповнилося 40 років, які мають вищу юридичну освіту, стаж служби в юридичних органах не менше 15 років та володіють державною мовою.

Очолює Верховний Суд України Верховний Суддя, якого обирають із свого складу судді Верховного Суду України.

4. Місцеві суди України:

- загальний суд – районний, міський, посадний міста, гарнізонний військовий;
- господарський суд – крайовий, столиці;
- адміністративний суд – крайовий.

Апеляційні суди України:

- апеляційний загальний суд – крайовий, столиці, окружний військовий;
- апеляційний господарський суд – крайовий.

Вищі касаційні суди України:

- Вищий господарський суд;
- Вищий адміністративний суд.

5 Суддями вищих касаційних судів можуть бути особи, які мають фахову підготовку з питань права цих суддів.

Судді вищих касаційних судів відправляють правосуддя лише у складі колегії суддів.

Рекомендує кандидатури на обрання суддями місцевих загальних, господарських, адміністративних, апеляційних, вищих касаційних судів, Верховного Суду України – Вища Рада суспільного права України.

Усі народні судді обираються на Народному Вічі відповідної адміністративно-територіальної одиниці, військові судді – військовослужбовцями на загальних зборах терміном на п'ять років.

Народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через народних засідателів і присяжних, які висуваються Народним Віче терміном на п'ять років. Суддями можуть бути громадяни України, не молодші 30 років, які мають вищу правову освіту, стаж роботи в правових органах не менше п'яти років, володіють державною мовою, пройшли підготовку для служби суддею у закладі спеціальної підготовки суддів та атестаційну комісію.

Делегування функцій суддів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається.

Незалежність суддів гарантується Конституцією і Законами України.

Вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється.

За неповагу до суду і судді винні особи притягуються до правової відповідальності.

Держава забезпечує особисту безпеку суддів та членів їх сімей.

Звільнення з посади, припинення повноважень судді:

- порушення суддею присяги;
- набрання законної сили звинувачувальним вироком суду щодо нього;
- порушення суддею вимог щодо несумісності;
- неможливість виконувати свої повноваження за станом здоров'я;
- подання суддею заяви про відставку або звільнення з посади за власним бажанням;
- припинення громадянства;
- досягнення суддею віку 60 років;
- у разі смерті.

Судді несуть відповідальність за незаконні прийняті рішення, у тому числі прийняті колегіально.

Неправомірні прийняті рішення суду, що викликало обурення громадськості, розгляд їх справ здійснює Вища рада суспільного права.

Судочинство проводиться суддею одноособово, колегією суддів, з участю присяжних за принципом верховенства права, законності, рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та право надавати суду докази і доводити їх обґрунтованість, гласності і публічності судового процесу, забезпечення права на захист, надання права апеляційного оскарження рішення суду. Судові ухвали виносяться судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

6. Вища Рада суспільного права України:

- вносить подання про вибори на посади суддів, а також здійснює розгляд питань звільнення їх з посад;
- прийняття рішення стосовно порушення суддями і прокурорами вимог його несумісності та та неправомірного винесення вироків;
- здійснює дисциплінарні провадження стосовно суддів та прокурорів;
- члени Вищої Ради суспільного права України призначаються зїздом суддів України, зїздом прокурорів України, зїздом адвокатів України, зїздом представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ по шість членів, Всеукраїнською Радою Старійшин – три члени.

До складу Вищої Ради суспільного права України входять за посадою Генеральний Суддя Конституційного Суду України, Верховний Суддя Верховного Суду України, Міністр юстиції України, Генеральний прокурор України.

7. Прокуратура України.

Прокуратура України – окрема служба, яка представляє державні інтереси.

Систему органів прокуратури становлять:

- Генеральна прокуратура України;
- прокуратури столиці, краю, району, міста, посаду міста та військова прокуратура.

Найвищою посадовою особою в централізованій системі органів прокуратури є Генеральний прокурор України, який очолює Генеральну Прокуратуру України. Генеральний прокурор України призначається та звільняється з посади Гетьманом України.

Строк повноважень Генерального прокурора України – п'ять років.

Генеральний прокурор України призначає прокурорів столиці, краю, району, міста, посаду міста.

Прокуратура України здійснює:

- кримінальне переслідування та державне обвинувачення у кримінальних справах;
- представництво інтересів громадянина або держави у суді, у випадках визначених законом;
- нагляд за дотриманням законів органами, які проводять оперативно- розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство;
- нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах та при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних із обмеженням особистої свободи громадян.

Прокуратура може вносити касаційну скаргу на той чи інший вирок суду.

-28-
Розділ VIII.

1. Державний бюджет та місцеві бюджети.

Бюджетна система України будується на засадах справедливого і неупередженого розподілу суспільного багатства між громадянами України.

Бюджетна система України складається з державного бюджету та місцевих бюджетів.

Місцевими бюджетами визнаються бюджет краю, району, міста, посаду міста, містечка, селища, земства. Державний бюджет України та місцеві бюджети є самостійними.

Бюджетна система України забезпечується єдиною правовою базою, єдиною грошовою системою, єдиним регулюванням бюджетних відносин, єдиною бюджетною класифікацією, єдністю порядку виконання бюджетів та ведення бухгалтерського обліку та звітності.

До складу бюджетів підлягають включення всіх надходжень та витрат бюджету, бюджетні кошти використовуються лише на цілі, визначені бюджетними призначеннями.

Державний бюджет та місцеві бюджети затверджуються відповідно Гетьманом, Старшинами, а рішення щодо звіту про їх виконання на Народному Віче у відповідності кожної адміністративно-територіальної одиниці.

Головні розпорядники Державного бюджету – Гетьман України, місцевих бюджетів – Старшина.

До державного бюджету та місцевих бюджетів можуть вноситися зміни у випадках виникнення відхилення оцінки прогнозу макроекономічних та соціального розвитку та надходжень до бюджету а також зміни структури видатків бюджету та в інших випадках.

Контроль за видатками та використанням державних бюджетних коштів здійснює Казначейство України.

Фінансову діяльність органів державної служби контролює Рахункова Палата України.

Державний бюджет України та місцеві бюджети доступні для інформації.

2. Фінансово - банківська система.

В інтересах усього українського народу в Україні існують Державний національний банк України та Акціонерно-кооперативні банки, які підконтрольні йому.

Головним завданням національної фінансово-банківської системи держави є кредитування загальнодержавних галузевих програм економіки - промисловості, сільського господарства, будівництва (у тому числі житлового), оборони, безпеки, правопорядку, науки, освіти, культури та спорту, медицини, екології, соціальної сфери, які виходять з національних суспільних інтересів на безвідсотковій основі. Банківський відсоток компенсується лише відомчими витратами.

Головним завданням акціонерно-кооперативних банків є взаємне кредитування виробничої діяльності, іншої необхідності своїх акціонерів та вклади.

Керівництво акціонерно-кредитних банків в особі Старшини обирається акціонерами на загальних зборах виробничих або адміністративно-територіальних одиниць терміном на п'ять років, та контролюється наглядовою радою.

Термін керування може достроково припинятись за рішенням зборів при участі більшості акціонерів.

3. Засоби масової інформації.

Держава гарантує свободу діяльності засобів масової інформації.

Не допускається заборона, чинення перешкод з боку органів державної служби, установ, організацій, підприємств, об'єднань громадян, їх службових осіб законній професійній діяльності працівників засобів масової інформації.

Не допускається та карається Законом монополізація засобів масової інформації органами державної служби, об'єднаннями громадян, окремими особами, використання їх для дезінформації суспільства та в антиконституційних цілях.

Усі засоби масової інформації України служать інтересам українського суспільства, забезпечують його інформацією.

Мас-медіа захищають та відстоюють інформаційний простір від проникнення шкідливого національним інтересам впливу на українське суспільство.

Пріоритетом є пропаганда української духовності, історії, культури, традицій, мистецтва, здобутків, що збагачує та консолідує українську націю і державу. Пропаганда усього українського за кордон.

Держава підтримує розвиток програм науково-пізнавального, виховного релігійного, мистецького, естетичного характеру, підняття ролі особистості журналіста у цій справі.

Держава захищає та дбає про безпеку працівників засобів масової інформації, які викривають злочинність, корупцію, інші порушення законодавства України.

Обовязкова персональна відповідальність журналіста, кореспондента, а також редакції за неправдиво подану інформацію.

4. Церква, релігійні організації.

Церква чинник духовності українського суспільства.

Назву “ українська” мають право використовувати лише ті релігійні конфесії, центри яких знаходяться в Україні. Всі інші, центри яких знаходяться за кордоном – до їх офіційної назви додається слово – в Україні.

В Україні гарантується вільне віросповідання, право мати свою церкву.

Жодна релігія не може бути визнана державою, як обов'язкова.

В Україні забороняється ворожа пропаганда щодо будь-якої релігійної конфесії, її приниження.

Релігія, церкви і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а всі навчальні заклади – від них.

5. Загальні прикінцеві положення.

Конституція України - Конституція народовладдя, що є незмінним при прийнятті нових редакцій, доповнень, поправок.

Право приймати, вносити зміни, доповнення до Конституції України належить виключно народу України на Всеукраїнському Народному Віче, воно не може бути узурповане органами державної служби, або окремими посадовими особами.

Конституція не може бути змінена в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Конституція України доповнюється законами України, які виходять з її положень.

Конституція України набуває чинності з дня її прийняття.

День прийняття Конституції України є державним святом – Днем Конституції України.

Пояснення окремих нових термінів Конституції України.
Впровадження нових назв є їх історичне відновлення та застосування термінів українського походження.

Край	- у минулому область.
Посад міста	- у минулому район міста.
Поселення міста	- у минулому мікрорайон міста.
Містечко	- місто без мікрорайонів.
Земство	- у минулому сільська Рада.
Гетьман	- у минулому Президент.
Гетьманська Канцелярія	- у минулому Кабінет Міністрів.
Канцлер	- у минулому Прем'єр-міністр.
Підканцлер	- у минулому Віце-Прем'єр-міністр.
Державна адміністративно-територіальна служба	- у минулому Держадміністрація.
Старшина	- у минулому Голова.
Підстаршина	- у минулому Заступник голови.
Староста	- посадова особа Державної адміністративно-територіальної служби у одній особі.
Служба правопорядку	- Міністерство внутрішніх справ.
Рятувальна служба	- Міністерство надзвичайних ситуацій.
Гетьманська варта	- Служба підпорядкована безпосередньо Гетьману.
Родина	- у минулому сім'я.
Агрогосподарство	- сільське господарство
Розробник Гуменюк Олег Степанович.	